

РЕШЕНИЕ

№ 7916

гр. София, 30.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 54 състав,
в публично заседание на 18.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8014** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5, вр. ал. 1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. И. Т. с ЕГН [ЕГН] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-5304-000068/27.10.2020г., издадена от Началник група към ОД на МВР Б..

Жалбоподателят твърди, че заповедта е незаконосъобразна. Посочва, че са нарушени материално-правните разпоредби, и иска отмяната ѝ.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуалния представител на жалбоподателя. Моли за присъждане на направените по делото разноски.

ОТВЕТНИКЪТ – Началник група към ОД на МВР Б., депозира чрез процесуалния си представител по делото писмена молба, с която оспорва жалбата като недопустима, неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави евентуално възражение за прекомерност на заплатеното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

От фактическа страна.

От приложените към административната преписка доказателства се установява, че на

27.10.2020г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение с № 299504/26.09.2020г. от Я. попов – мл.автоконтрольор към ОДМВР Б., за това, че на 26.09.2020г. В 10.53ч. По ПП1, Е79 на ГКПП К. с посока към [населено място], управлява товарен с рег. [рег.номер на МПС] собственост на [фирма] С., след като е биллишен от право да управлява МПС по административен ред. Посочено е, че с тези си действия жалбоподателят е извършил нарушение на чл. 150А, ал. 1 от ЗДвП.

В тази връзка е издадена и обжалваната Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ)№ 20-5304-000068/27.10.2020г., издадена от Началник група към ОД на МВР Б., посочен като упълномощен със Заповед № 244з-1916/03.09.2019г. на директора на ОД на МВР, с която на Д. Т. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. “А” от ЗДвП - „Прекратяване на регистрацията на МПС за срок от 6 м.“.

Видно от разписката, инкорпорирана под текста на заповедта, препис от същата е връчен на жалбоподателя срещу подпис на 15.07.2021г.

Жалбата срещу тази заповед е подадена на 30.07.21г.

Със Заповед № 244з-1837/22.08.2017г. на Директора на ОД МВР Б. са определени да прилагат с мотивирана заповед налагането на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б.“а” и т. 6 от ЗДвП длъжностни лица – държавни служители от: Сектор „Пътна полиция“ при ОД МВР - К. – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР (т. 1) и Звената „Териториална полиция“ (полицейски и младши полицейски инспектори) в структурата на „Охранителна полиция“ от РУ при ОД МВР, след успешно положен изпит по Закона за движението по пътищата и Кодекса за застраховането, в рамките на обслужваната територия (т. 2).

Правни изводи:

Жалбата, във връзка с която е образувано настоящото производство, е подадена в законоустановения срок срещу годен за обжалване административен акт и от лице с правен интерес, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество, жалбата се явява основателна, доколкото по делото не бяха представени надлежни доказателства за компетентността на издателя на оспорената пред съда заповед. Материалната компетентност по ЗДвП подлежи на доказване, а липсата на компетентност е отменително основание по чл. 146, т. 1 от АПК.

За доказване на компетентността да издаде заповедта за налагане на процесната принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 2а, буква „а“ от ЗДвП, ответникът представи Заповед № 244з-1837/22.08.2017г. на Директора на ОД МВР Б..

Липсват доказателства относно съществуването на Заповед № 244з-1916/03.09.2019г. на директора на ОД на МВР, във връзка с упълномощаване на лицето издател на оспорената ПАМ. Длъжността на издателя на заповедта за налагане на ПАМ, от своя страна, се установява от самото посочване в нея, а именно – Началник група към ОД на МВР – Б.. С оглед на така ангажираните доказателства, съдът намира, че

оспорената заповед е издадена от некомпетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая по делото не бяха представени доказателства, за изпълномощаване със заповед от компетентния орган, както и липсват данни издателят на заповедта да е оправомощен да издава заповеди от вида на процесната, тъй като не се установява да се числи към посочените служби.

В тази връзка следва да се има предвид, че всяка некомпетентност води до нищожност, тъй като административният орган, ответник по делото, е упражнил права по издаване на индивидуален административен акт, без да му е предоставена валидно власт за това, поради което съдът приема, че е налице основанието по чл. 146, т. 1 от АПК. В. порок представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност на акта, поради което съдът следва да го обяви за нищожен.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 от АПК Областна дирекция на МВР - Б. (като юридическо лице, в структурата на което е включено РУ – Б.) следва да бъде осъдена да заплати на жалбоподателя направените по делото разноски за заплатена държавна такса в размер на 10 лева и адвокатско възнаграждение.

Съдът прецени направеното от ответника възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение за основателно, доколкото разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1/9.04.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е изменена с Решение № 5419 на ВАС на РБ – ДВ, бр. 45 от 2020г., в сила от 15.05.2020г., като съгласно изменената разпоредба, за защита по административни дела възнаграждението се определя съобразно разпоредбите на чл. 7, ал. 1, т. 4 и ал. 2, а правилото на чл. 7, ал. 1, т. 4 от Наредбата предвижда при неоценяеми искове минимално възнаграждение в размер на 150 лева. В случая възнаграждението е било договорено след изменението на Наредбата - на 04.06.2020г., видно от представените пълномощно и договор за правна помощ, ето защо и вземайки предвид реалната фактическа и правна сложност на делото, съдът намира, че адвокатското възнаграждение следва да бъде намалено от уговореното и заплатено такова в размер на 400 лева на 300 лева.

С тези мотиви, съдът

Р Е Ш И :

ОБЯВЯВА по жалба на Д. И. Т. с ЕГН [ЕГН] **НИЩОЖНОСТТА** на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 20-5304-000068/27.10.2020г., издадена от Началник група към ОД на МВР Б..

ОСЪЖДА ОБЛАСТНА ДИРЕКЦИЯ на МВР - Б. да заплати на Д. И. Т. с ЕГН [ЕГН] сумата от 310 (триста и десет) лева, представляващи разноси по делото за държавна такса и адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: